

ע"פ 27064/12/14 - אורטל בן מוחה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 27064-12-14 ממוחה נ' מדינת ישראל

מספר בקשה: 1

בפני כב' השופט הבכיר ז"אד הווארי
המבקשת: אורטל בן מוחה
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

1. בפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בנצרת (להלן - בית משפט קמא), (כב' השופטת במביליה-אינשטיין) שניתנה ביום 7.12.14, לפיה הורה בית המשפט קמא על מתן צו הפסקה שיפוטי, בהתאם לסעיף 17 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח - 1968 (להלן: "החוק"), לסגירת העסק נשוא הערר והפסקת העיסוק בו עד לקבלת רישיון או היתר.
 2. נגד המבקשת הוגש ביום 6.11.14 כתב אישום המייחס לה עבירה של עיסוק בעסק ללא רישיון או היתר זמני- לפי סעיפים 4 ו- 14(א) לחוק. מכתב האישום עולה כי המבקשת מפעילה עסק מסוג קיוסק או מזנון או בית אוכל אחר, לרבות מכירת משקאות משכרים ומכירת טבק, בשם "מזנון אורטל", אשר נמצא במגדל העמק. לפי כתב האישום פועל העסק החל מחודש ספטמבר וזאת מבלי שלעוררת רישיון עסק או היתר זמני להפעילו. עוד עולה כי בקשת המבקשת לקבלת רישיון סורבה בתאריך 7.10.14.
 3. עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למתן צו הפסקה שיפוטי עד תום ההליכים הפליליים בהתאם לסעיף 17 לחוק.
- בימים 18.11.14 ו- 24.11.14 קיים בית המשפט קמא דיונים בבקשה במעמד הצדדים. בדיונים אלו שמע בית המשפט קמא את מכלול טענות הצדדים ואף נערכה לפניו חקירה של המבקשת וקצין המשטרה רפ"ק דוד תורג'מן.

במהלך הדיון בפני בית משפט קמא, עלתה השאלה האם רשאי בית המשפט קמא לעיין בחומר מודיעיני שביקשה להגיש לפניו המשיבה במעמד צד אחד, להוכחת הסכנה הנשקפת מהשארית שערי העסק פתוחים. לאחר שבחן את טענות הצדדים והפסיקה הרלוונטית, קבע בית המשפט קמא כי החומר המודיעיני שחשיפתו מבוקשת, אינו בא בגדר ראייה להוכחת המיוחס לעוררת בכתב האישום, אלא מתייחס לסוגיית העילה למתן צו

סגירה ועל כן, נכנס לגדר החריגים המאפשרים לבית המשפט לעיין בו.

בהחלטתו מיום 7.12.14 קבע בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה לפיהן עולה כי המבקשת אכן מפעילה את העסק ללא רישיון או היתר זמני. אשר לעילת מתן הצו באופן מיידי, הפנה בית המשפט קמא לפסיקה הקובעת כי צו מעין זה יינתן עת בו יוכח כי הינו דרוש לשם מניעת פגיעה ממשית ומוחשית באינטרס ציבורי חשוב המגולם במטרות החוק. בית המשפט קמא התייחס לחומר המודיעיני אשר הועבר לעיונו, ופרפרזה ממנו אף הועברה לב"כ העוררת, וקבע כי ממנו עולה חשש ממשי ומוחשי לסיכון חיי אדם וסיכון שלומם ובטחונם של הציבור.

אשר על כן הורה בית המשפט קמא על סגירת העסק והפסקת העיסוק בו עד לקבלת רישיון או היתר. כן אסר בית המשפט קמא על ניהול עסק טעון רישיון ללא רישיון או היתר בחצרים נשוא האישום ואף אסר על המבקשת להעביר את הבעלות או החזקה בעסק לאחר, אלא אם לאדם האחר רישיון או היתר כדין לניהול עסק זה.

על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

4. טענות המבקשת בתמצית:

ב"כ המבקשת טען כי שגה בית המשפט קמא עת הורה על מתן צו לסגירת העסק. לטענתו, רכשה המבקשת את העסק מבעליו הקודם, אשר עוזרת לעוררת בעסק ורישיון העסק שעל שמה תקף עד ליום 31.12.14. אשר לעילת הסגירה, טען ב"כ המבקשת כי המשיבה לא הראתה שהצו דרוש למניעת פגיעה ממשית ומוחשית באינטרס ציבורי חשוב המגולם במטרת החוק ולפיכך אין להפעיל את החריג המורה על סגירת עסק טרם יתנהל התיק לגופו. אשר למידע המודיעיני החסוי טען כי שגה בית המשפט קמא עת הסכים לעיין במידע החסוי במעמד צד אחד וזאת בניגוד לפסיקה הנהוגה בעניין. לעניין הטענות שהועברו אליו כפרפרזה טען כי אין כל אמת בדבריו. הוסיף כי העסק הינו בבעלות המבקשת בלבד, אין לה כל קשר לעבריינים ומעולם לא בוצעה פעילות פלילית כלשהי בעסק. עוד הוסיף והפנה להתנהלות המשיבה, עת ערכה לעוררת שימוע ובו לא הוחלט סגירת העסק, דבר המוכיח כי המשיבה לא ראתה כל סיכון העולה ממנו.

5. טענות המשיבה בתמצית:

מנגד, התנגד ב"כ המשיבה לטענות המבקשת וסמך ידיו על החלטתו של בית המשפט קמא. ב"כ המשיבה טען כי ההחלטה לבקש את סגירת העסק התקבלה לאחר בחינה והפעלת שיקול דעת מעמיק בנוגע לעסק ונסיבות הפעלתו מול האינטרס הציבורי הנשקף מהפעלתו. לטענתו, זוהי גם הסיבה בגינה לא הוצא לעוררת צו סגירה מנהלי מיד לאחר עריכת השימוע. ב"כ המשיבה הפנה לפסיקה הרלוונטית לעניין הצגת חומר חסוי במעמד צד אחד וטען כי בצדק קבע בית המשפט קמא כי המדובר במידע הנכנס לגדר החריג ומותר לבית המשפט לעיין בו. לגופו של עניין הוסיף כי מהחומר המדובר עולה מסוכנות ממשית לשלום הציבור באם לא יינתן צו הסגירה

המבוקש.

דין והכרעה:

6. לאחר ששמעתי טענות הצדדים, ועיינתי בהחלטת בית משפט קמא, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

ראשית אציין כי במסגרת הדיון במעמד הצדדים ביום 16.12.14 נדרשתי אף אני לשאלה באם מותר לי לעיין בחומר החסוי שבידי המשיבה במעמד צד אחד. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בעניין, קבעתי כי בהתאם לפסיקה המנחה שנקבעה ברע"פ 4384/13 מדינת ישראל נ' מיאו והאו בע"מ ואח' (להלן: "פרשת מיאו"), הרי שהמקרה שלפנינו נופל בגדר החריגים אשר נקבעו בפרשת מיאו. לעמדתי באותה החלטה, המידע המודיעיני אשר המשיבה מעוניינת להגיש אינו קשור במישרין לראיות לכאורה הנוגעות לעבירות המיוחסות לעוררת, אשר כאמור עניין הפעלת עסק ללא רישיון, אלא לשם ביסוס עילת הסגירה לפי סעיף 17 לחוק.

עוד קבעתי כי די בדברים שנמסרו באותה ישיבה ע"י ב"כ המשיבה, כמו גם בפירוט שניתן בהחלטת בית המשפט קמא, על מנת להוות פרפרזה מספקת בנסבות העניין, לשם התמודדות המבקשת עם הטענות הגלומות במידע החסוי.

אשר על כן הורתי למשיבה להעביר לעיוני את החומר החסוי טרם מתן החלטה וכך נעשה.

לגופם של דברים, דומה כי אין חולק כי נכון למועד זה אין לעוררת רישיון או היתר כדין להפעלת העסק ודומה כי אף ב"כ המבקשתחזר בו מטיעונים אלו בדיון שהתקיים לפניי. לעניין זה אפנה להחלטתו המפורטת של בית המשפט קמא בעניין, אליה הנני מצטרף לחלוטין. בקצרה אפנה להוראות תקנה 30(א) לתקנות רישוי עסקים (הוראות כלליות), תשס"א-2000 הקובעת: **"עסק בעל רישיון מן המפורטים בצו, טעון רישיון חדש עם שינוי של בעלות"**. בהגדרת "שינוי בעלות" כלל המחוקק **"כל שינוי בזהות הבעלים הרשומים ברישיון העסק, לרבות הוספת בעל או גריעתו..."**. נוכח האמור, אין ממש בטיעוניו של ב"כ המבקשתאודות המשך ההפעלה של העסק על סמך רישיון שניתן לבעליו הקודמים.

השאלה המרכזית שעולה לפנינו אם כן, הינה האם אכן קיימת עילה למתן צו סגירה מידי של העסק. אשר לשאלה זו, אכן הצדק עם המבקשתכי על פי הפסיקה, עצם העובדה שקיימות ראיות לכאורה לניהול עסק ללא רישיון, היא לבדה, אינה מקימה עילה למתן צו סגירה בהתאם לסעיף 17 לחוק. לפיכך, על מנת להוכיח את נחיצות הצו על המבקשת להראות כי זה דרוש **למניעת פגיעה ממשית ומוחשית באינטרס ציבורי חשוב המגולם במטרות החוק** (ראו פרשת מיאו).

בעניינינו, טענתה העיקרת של המשיבה למתן צו הסגירה הינה **"מניעת סיכון לציבור"**. טענתה זו עיגנה המשיבה כאמור בחומר המודיעיני אשר הועבר לעיוני.

מטבע הדברים לא אוכל לפרט כמובן את מהותו של החומר המודיעיני שהועבר לעיוני, למעט האמור בפרפרזה עמוד 3

אשר הועברה לעוררת. אולם אציין בקצרה כי בחנתי את המידע המצוי בחומר זה בקפידה רבה, לרבות בחינת תאריכי הידיעות ואמינותן.

בסופו של יום שוכנעתי נוכח המידע המודיעיני כי אכן צו הסגירה לעסק הינו נחוץ לשם מניעת סיכון חיי אדם והגנה על שלומם ובטחונם של כלל הציבור.

כמו כן שוכנעתי כי המשיבה הפעילה שיקול דעת טרם פנתה לבית משפט קמא בבקשה לצו הסגירה ולא הזדרזה להגיש בקשה זו עד שהצטבר ברשותה חומר מודיעיני בעל משקל המצדיק את הגשת הבקשה.

אציין כי נתתי דעתי לטענות ב"כ המבקשתבאשר לנזק הכלכלי העלול להיגרם לה, כמו גם לעובדה כי לא נחשף לחומר המודיעיני במלואו ועל כן לא יכול היה להידרש לטענות העולות ממנו במלואן. עם זאת, לאחר איזון בין נסיבות אלו ובין החשש הממשי לשלום הציבור נוכח המשך הפעלת העסק, נחה דעתי כי דין הערר להידחות.

שקלתי את הצעות ב"כ המבקשתלדרכים חלופיות בהן ניתן לנקוט חרף צו הסגירה, אולם בנסיבות העניין ולאור הסיכון העולה מהפעלת העסק, לא מצאתי כי ניתן להפעיל דרכים אלה באופן שלא יפגע בביטחון הציבור ושלומם.

7. סוף דבר, לאחר ששקלתי וערכתי איזון ראוי בין כל השיקולים והנסיבות בתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. החלטתו המפורטת והמנומקת של בית משפט קמא, מאוזנת, מידתית וסבירה בנסיבות העניין, ואין כל מקום להתערב בה.

8. נוכח האמור ועל מנת לאפשר לעוררת להיערך כראוי, אני מורה כי צו המניעה הזמני שניתן על ידי יפוג ביום 18.12.14.

9. **המזכירות תדאג להמציא החלטתי זו לצדדים עוד היום בפקס.**

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ה, 17 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.